

CHƯƠNG BA MƯƠI. KIẾM KHÁCH TIỀN HỒNG

Chủ quán béo đầu dám nói đi nói lại, khom lưng chào mà đi. ở bàn khác có người cười khẩy:

"Thằng ranh con này là nhà giàu mới phát hay là thằng điên chết đói đây?"

"Chú em" làm bộ không nghe thấy chỉ lăm bắm:

"Các món ăn này toàn thứ tôi thích ăn, chỉ tiếc là lúc thường khó có dịp được ăn!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Chỉ cần người vui vẻ ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!"

Ai mà ăn nổi một bàn thức ăn như vậy. Mỗi món "Chú em" nếm một miếng xong thì quẳng đĩa bảo:

"Tôi no rồi!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Người ăn đâu có nhiều!"

"Chú em" bảo:

"Chỉ cần nếm một miếng đủ biết mùi vị, hà tất phải ăn cho lăm!"

Gã thờ dài, đập bàn bảo:

"Thanh toán đây!"

Hạng khách như gã đầu có nhiều. Chủ quán béo đã đứng chực sẵn ở bên, cười giả lả bảo:

"Tám lạng bạc bàn thức ăn, thêm rượu, cộng mười lạng bốn đồng cân bạc!"

"Chú em" bảo:

"Cũng không đắt!"

Chủ quán béo bảo:

"Quán nhỏ chúng tôi buôn bán đã có quy củ, không tính lạm của khách, dù chỉ một phân bạc!"

"Chú em" nhìn Tạ Hiểu Phong bảo:

"Thêm món tiền thưởng nho nhỏ, ta cho họ mười hai lạng được không?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Không nhiều."

"Chú em" bảo:

"Ông sẵn sóc tôi, tôi ăn dĩ nhiên ông trả tiền!"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Quả không sai!"

"Chú em" bảo:

"Thế sao ông còn chưa trả đi?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Vì ta có lạng bạc nào đâu?"

"Chú em" cười, cười ha hả rồi đứng dậy đi lại bàn người khách cười khẩy khi nãy. Khách ăn bàn này có bốn người. Trừ một người rượu uống rất ít, nói cũng ít là một thiếu niên áo vải có ấn tượng như một người ngây ngốc còn ba người kia có khí vũ hiên ngang, tinh thần phấn chấn và đều là nam nhi anh tuấn, tuổi tác chỉ khoảng đôi mươi.

Trên bàn có đặt ba thanh kiếm hình thức rất cổ kính, thanh nhã, chưa tuốt khỏi vỏ nhưng cũng đủ thấy là loại kiếm sắc.

Người cười khẩy khi nãy ăn mặc hoa lệ, thần thái ngạo nghễ, thấy "Chú em" đi lại thì càng cười khẩy.

"Chú em" nhìn cây kiếm đặt bên tay gã thì thở dài khen:

"Kiếm tốt!"

Gã kia cười nhạt bảo:

"Người cũng hiểu kiếm cơ à?"

"Chú em" bảo:

"Nghe nói năm xưa có vị Từ đại sư Từ Lô Tử giỏi thuật đúc kiếm thiên hạ vô song. Lại nghe nói ông biết ứng dụng thuật của chương môn đời thứ bảy phái Võ Đang dùng nước ở Giải Kiếm Trì (ao cỏ kiếm) luyện đúc ra được bảy thanh kiếm sắc do chương môn chia cho bảy đệ tử giỏi kiếm thuật nhất trong môn phái. Người còn kiếm còn người chết mới trao kiếm lại để chương môn thu giữ."

Gã mỉm cười bảo:

"Không hiểu cây kiếm này có phải là một trong số kiếm ấy chăng?"

Thiếu niên cười khẩy vẫn đang cười nhạt thì người áo tím ngồi cạnh bảo:

"Nhìn tinh lắm!"

"Chú em" hỏi:

"Xin cho biết họ?"

Người áo tím đáp:

"Ta họ Viên, vị này họ Tào."

"Chú em" hỏi:

"Phải chăng đây là người anh tuấn trẻ nhất của bảy đại đệ tử phái Võ Đang là Tào Hàn Ngọc?"

Người áo tím lại bảo:

"Mắt tinh lắm!"

"Chú em" bảo:

"Nếu vậy các hạ ắt là đại công tử của "Tứ Y lão gia" (ông già áo tím) đất Kim Lăng?"

Người áo tím bảo:

"Tôi là thứ hai, tên là Viên Thứ Vân, anh ấy là anh tôi tên là Viên Phi Vân."

"Chú em" hỏi tiếp:

"Còn vị này?"

Gã hướng vào chàng thiếu niên áo vải có vẻ thật thà nhất đám bảo:

"Phượng sắc sẽ không hòa bầy với quạ đen sì, vị này ắt hẳn là thiếu gia công tử nhà thế gia nổi tiếng?"

Chàng thiếu niên áo vải đáp gọn lỏn hai chữ:

"Không phải!"

"Chú em" bảo:

"Rất hay!"

Hai từ này rõ ràng là còn có phần sau. Chàng thiếu niên áo vải cứ chờ "Chú em" nói trọn câu. Người thật thà ít nói lắm mà cũng ít hỏi lắm.

Quả nhiên "Chú em" nói tiếp thật:

"ở đây chưa chắc đã có người cùng ông ta không oán không thù!"

Viên Thứ Vân hỏi:

"Người ấy là ai?"

"Chú em" bảo:

"Là cái người đáng phải thanh toán tiền ăn nhưng trong lưng lại không có đến một lạng bạc kia kìa!"

Viên Thứ Vân bảo:

"Chúng ta cùng có oán thù với hắn ư?"

"Chú em" đáp:

"Dường như có một chút."

Viên Thứ Vân hỏi:

"Có thù gì? Có oán gì?"

"Chú em" hỏi:

"Hai anh em các vị phải chăng có một ông chú mà người giang hồ vẫn gọi là Thiên Hồng kiếm khách?"

Viên Thứ Vân đáp:

"Phải!"

"Chú em" lại hỏi:

"Còn vị Tào công tử phải chăng có một ông anh tên đơn có mỗi một chữ "Thủy" không?"

Viên Thứ Vân lại đáp:

"Phải!"

"Chú em" lại hỏi:

"Phải chăng hai vị đó chết ở Thần Kiếm sơn trang?"

Viên Thứ Vân biến hẳn sắc mặt bảo:

"Chẳng lẽ các hạ nói người kia là..."

"Chú em" bảo:

"Ông ấy chính là Tam thiếu gia Tạ Hiểu Phong của Thần Kiếm sơn trang ở núi Thúy Vân Phong hồ Lục Thủy đấy!"

"Xèng" một tiếng. Kiếm của Tào Hàn Ngọc đã tuốt ra khỏi vỏ. Hai anh em họ Viên cũng vươn tay cầm chắc chuôi kiếm.

"Ông là Tạ Hiểu Phong?"

"Phải! Ta đây!"

ánh kiếm loáng lên, ba cây kiếm đã vây quanh Tạ Hiểu Phong.

Tạ Hiểu Phong sắc mặt không đổi, riêng mặt chủ quán béo thì sợt tái xanh tái tử cả mặt, còn "Chú em" thì đi tới cạnh ông chủ quán béo túm áo kéo ra bảo:

"Ông có biết muốn ăn khỏi phải trả tiền thì cách nào là hay nhất không?"

Chủ quán béo lắc đầu.

"Chú em" bảo:

"Trước hết kiếm mấy người chọ họ đánh lộn, còn mình thì cứ thế chuồn đi!"

Nói xong bỏ mặc ông chủ quán béo, bỏ mặc cảnh xô xát do mình châm ngòi, chú em quay mình. "Chú em" đã bỏ đi. Bảo chuồn là chuồn, chuồn thật lẹ. Đến khi ông chủ quán béo quay lại nhìn thì đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Chủ quán béo chỉ còn cách cười đau khổ. Không phải là ông ta không biết cái cách này.

Trước kia cũng có người dùng cách này chạy làng, sau này rồi cũng sẽ còn người dùng cách này. Vì dùng cách này để ăn không phải trả tiền quả thực rất có hiệu quả.

Chính ngộ. Phố dài.

"Chú em" nương theo bóng râm dưới mái hiên mà đi. Có thể bỏ rơi được sự giám sát của Tạ Hiểu Phong quả là điều đáng làm người ta đặc ý khoái trá, nhưng đằng này chú em lại không hề có một chút gì cảm giác ấy cả.

"Chú em" chỉ nghĩ đến chuyện đi ra ngoài cánh đồng hoang vắng để rồi tha hồ hò hét, hay đi thật xa tận ngọn núi cao kia, leo lên đỉnh mà khóc một trận đã đời.

Có lẽ cũng chỉ mình gã tự biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, mà có khi chính gã cũng không sao tự biết tại sao lại như thế.

"Liệu Tạ Hiểu Phong có thể đối phó nổi ba tên lộn giống con mà mất mọc ngược lên tận đỉnh đầu kia không?"

"Mặc kệ họ ai thắng ai lại có quan hệ rắm chó gì với ta chứ!"

"Giả thử chúng bị chết sạch chẳng hạn thì sẽ có bố mẹ chúng đến bên xác chúng mà thương khóc, còn ta có chết liệu ai sẽ vì ta mà nhỏ vài giọt nước mắt đây?"

"Chú em" bỗng bật cười, cười vang. Người ngoài phố đều ngoái lại nhìn gã kinh lạ, coi gã như một thằng điên nhưng gã không thèm để ý. Dù người khác coi gã thế nào gã đều không quan tâm!

Một cỗ xe lớn từ phía trước mặt từ góc phố quành tới. Chiếc xe lớn hai ngựa kéo, thùng xe mới sơn bóng lộn có khi còn sáng hơn gương, ở cửa sổ xe treo chéo một ngọn cờ đỏ. Người dong xe lưng thắt một chiếc thắt lưng đỏ, tay rung roi dài, mở mày mở mặt, dương dương tự đắc.

"Chú em" bỗng dừng xông tới chặn trước đầu ngựa. Con ngựa khỏe hý lên sợ hãi, người đứng bật dậy. Gã dong xe lớn tiếng chửi mắng, roi trong tay quật từ trên xuống mà bảo:

"Mày muốn chết hả?"

"Chú em" đâu muốn chết mà cũng không muốn nếm mùi roi, nên tay trái túm lấy đầu roi, tay phải kéo mạnh dây cương, gã dong xe liền ngã động đầu xuống đất, xe ngựa dừng cả lại.

Trong cửa sổ xe có người thò đầu ra, đầu nhăn thín không một sợi tóc, bộ mặt ăn nhiều uống lắm phì nộn, phối hợp với cặp mắt ngang tàng hung ác.

"Chú em" đi tới, hít sâu một hơi thở dài và bảo:

"Đầu tóc đẹp quá! Mà thơm quá!"

Người kia hùng hổ lườm "Chú em" nghiêm giọng mắng:

"Mày muốn làm gì vậy?"

"Chú em" bảo:

"Tôi muốn chết!"

Người kia cười nhạt bảo:

"Thế thì quá dễ!"

"Chú em" mỉm cười bảo:

"Thế là tôi tìm đúng chỗ rồi, cũng tìm đúng người rồi!"

"Chú em" nhìn hai bàn tay người kia bám vào cửa sổ xe, hai bàn tay ngón thô ngắn, trên mu bàn tay nổi hẳn lên những mạch máu xanh. Chỉ có những người phấn đấu rất trường kỳ gian khổ và từng luyện qua công phu ngoại gia chưởng lực mới có đôi bàn tay như vậy. Tay ấy đi làm các việc khác có khi không thích hợp lắm, nhưng chỉ cốt dùng để bẻ gãy cổ một người thì rất dễ.

"Chú em" vươn dài cổ ra, mở toang cửa xe mỉm cười bảo:

"Mời!"

Người ấy bỗng trở nên do dự. Người vô duyên vô cớ tới đòi chết vốn ít có lắm!

Trong hòm xe còn một người đàn bà cuộn tròn như con mèo, đang nheo đôi mắt như vầng trăng mới mọc lim dim ngắm nghía "Chú em". Bỗng ả ta cười lên khì khì mà bảo:

"Gã đã muốn chết như thế sao chàng không thành toàn quách cho gã? Hồ đại gia đến người cũng không dám giết từ bao giờ vậy?"

Giọng nói của ả cũng tương tự như con người của ả vừa yếu ớt vừa nhu mì, tuy nhiên trong lời nói lại đầy những vuốt sắc của loài mèo.

Mắt Hồ đại gia chột long lên ánh hung tợn, lạnh lùng bảo:

"Mày đã khi nào thấy Hồ đại gia ta giết những loại vô danh tiểu tốt như thế này chưa?"

Người đàn bà như con mèo kia lại cười khì khì mà bảo:

"Sao chàng biết hẳn là loại vô danh tiểu tốt nào? Tuổi hẳn tuy ít nhưng những loại ít tuổi mà danh tiếng lớn hơn chàng cũng không ít đâu! Chưa biết chừng hẳn là Tào Hàn Ngọc của phái Võ Đang mà cũng chưa biết chừng hẳn là đại thiếu gia nhà họ Viên áo tím ở Giang Nam cũng nên! Chắc trong lòng chàng còn đang e ngại nhà họ nên không dám ra tay chứ gì!"

Bộ mặt phì nộn của Hồ Phi lập tức ửng màu máu. Lời của cô gái kia tuy ôn tồn mềm mỏng nhưng toàn nói trúng phóc tâm trạng của y. Y biết tin Tào Hàn Ngọc và anh em nhà họ Viên áo tím đều đã tới đây, gã thiếu niên này nếu không có chút lai lịch sao dám vô lễ trước mặt y?

"Chú em" bỗng bảo:

"Vì Hồ đại gia này phải chăng là Thiết Chương Hồ Phi của tiêu cục Hồng Kỳ?"

Hồ Phi lập tức ưỡn ngực ra quát to:

"Thật không ngờ người cũng có được chút hiểu biết đó!"

Hào kiệt trên giang hồ thấy người khác biết đến danh hiệu của mình thì trong lòng không khỏi có chút đắc ý, nếu danh hiệu của mình làm cho đối phương sợ mà bỏ đi dĩ nhiên là càng tốt, khỏi phải bàn!

Đang này "Chú em" lại thở dài bảo:

"Ta thật nghĩ không ra."

Hồ Phi hỏi:

"Nghĩ không ra cái gì?"

"Chú em" bảo:

"Nghĩ không ra là tiêu cục Hồng Kỳ có uy thế lớn đến như thế, oai phong đến như thế, nên đến một tiêu sư quèn cũng dám bày vẽ phô trương đến nước này!"

Xe mới ngựa hăng, xe thơm gái đẹp, vốn chẳng phải là thứ một tiêu sư bình thường có thể chu cấp đủ được!

Danh tiếng của tiêu cục Hồng Kỳ rất nổi, tổng tiêu đầu "Phi kỵ khoái kiếm" là Tiền Trung Kỳ có tuyệt kỹ "Bảy mươi hai thức Truy Phong kiếm" và hai mươi tám ngọn "Xuyên Vân tiễn" lừng tiếng giang hồ. Tuy vậy lương bổng một tiêu đầu trong tiêu cục hàng tháng nhiều nhất không quá mấy chục lượng bạc.

Mặt Hồ Phi căng lên càng ửng đỏ, giận dữ bảo:

"Ta bày biện lớn nhỏ có quan hệ gì đến nhà ngươi?"

"Chú em" bảo:

"Chẳng có chút quan hệ nào cả!"

Hồ Phi bảo:

"Người họ gì? Tên là gì? Lai lịch ra sao?"

"Chú em" đáp:

"Ta không có họ tên, không có lai lịch gì cả! Ta... ta..."

Chuyện này là nỗi đau ẩn giấu trong lòng "Chú em". Lời gã nói ra chẳng làm đau lòng ai mà chỉ tự làm đau lòng mình. Xem con cháu nhà danh môn chính phái như Tào Hàn Ngọc khi nhắc đến thân thế của mình đâu có tình cảm biểu hiện như "Chú em" bây giờ!

Hồ Phi lập tức thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nghiêm giọng bảo:

"Ta vốn không muốn giết hạng tiểu bối vô danh nhưng hôm nay đến phải phá lệ một lần thôi!"

Thân người y như mũi tên từ thùng xe xuyên ra ngoài cửa xe, đôi bàn tay sắt xòe ra đã chệt mạnh lấy yết hầu "Chú em".

"Chú em" bảo:

"Người tuy phá lệ nhưng ta lại thay đổi ý kiến, giờ không muốn chết nữa!"

Nói xong câu này "Chú em" đã tránh thoát hai mươi chiêu đòn của Hồ Phi rồi đổ xiên xiên người, "phụp" một tiếng ngón tay giữa "Chú em" bật ra, đầu ngón tay điểm trúng vào hông Hồ Phi. Hồ Phi thấy nửa mình tê dại phần dưới hông vừa mới vừa nhún ra, một chân bắt giác quy ngay xuống đất.

Người đàn bà con mèo kia bảo:

"Sao Hồ đại tiên đầu bỗng trở nên đa lễ như thế?"

Hồ Phi nghiêng chặt răng, hậm hậm bảo:

"Người... người... con tiện nhân ăn cây này rào cây nọ kia..."

Người đàn bà như loài mèo kia bảo:

"Thế nào là ta ăn cây này rào cây nọ? Ta ăn gì của người? Một tên tiêu sư quyền như người mà nuôi nổi ta ư?"

ả ta nhìn "Chú em" rồi lại bảo:

"Chú em này, vừa nãy chú em chỉ có một chỗ nhìn sai thôi."

"Chú em":

"Hử?"

Người đàn bà loài mèo kia bảo:

"Xưa nay chỉ toàn ta nuôi y, đâu có chuyện y nuôi ta!"

Hồ Phi giận dữ gầm lên rồi đổ chổng kên.

Người đàn bà như loài mèo lại bảo:

"Gân đây y ăn quá nhiều, cũng nên ít ngồi xe và tăng cước bộ lên!"

ả ta liếc cặp mắt trắng mới mọc lên nhìn "Chú em" rồi bảo:

"Nhưng nếu chỉ một mình chị ngồi trên xe thì cũng hã hã là, chú em bảo nên làm gì bây giờ?"

"Chú em" hỏi:

"Chị muốn tìm một người bồi tiếp chứ gì?"

Người đàn bà như mèo kia bèn bảo ngay:

"Dĩ nhiên chị tính thế, mong muốn chết nhưng ở đây đất vắng người thưa, biết tìm ai bây giờ?"

"Chú em" đáp ngay:

"Tôi đây!"

Hồ Phi vẫn một chân quy xuống đất, nhìn "Chú em" leo lên xe, nhìn cỗ xe ngựa cuốn bụi mù lên mà chạy, nhưng không nhìn thấy phía sau mình có người lảng lảng đi tới cạnh y...

Trong thùng xe ngào ngạt những mùi vị làm cho người ta say sưa. "Chú em" tót cả hai chân léo ngổi trên đệm ghế êm, chăm chăm nhìn người đàn bà như con mèo đang nằm cuộn tròn trong góc thùng xe. ả đàn bà này vứt bỏ một người đàn ông xem ra còn dễ dàng hơn ả hỉ mũi một cái.

ả ta cũng nhìn "Chú em" đăm đăm, bỗng ả bảo:

"Phía sau chắc chắn có ai đuổi theo chú em nên mới làm chú em sợ ghê sợ gớm đến thế phải không?"

"Chú em" cố ý làm như không hiểu ý:

"Ai bảo đằng sau kia có người đuổi theo tôi?"

ả đàn bà như con mèo kia cười bảo:

"Chú em tuy chẳng phải người tốt lành gì nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ chặn xe ngựa của người ta lại. Chú em cố ý tìm gặp Hồ Phi gây rắc rối vì chú em thấy cờ đỏ treo trên xe. Trốn trong xe của tiêu cục Hồng Kỳ còn tốt gấp mấy là trốn ở chỗ khác!"

Đôi mắt ả ta cũng sắc như mắt loài mèo, chỉ liếc một cái đã biết ngay người khác đang nghĩ gì.

"Chú em" cười:

"Sao chị biết tôi nhằm trúng cây cờ đỏ trên xe mà lại không phải là nhằm trúng vào chị?"

Người đàn bà như mèo kia cũng cười:

"Chú em đáng yêu làm sao, mồm miệng mới ngọt ngào làm sao!"

ả ta nháy nháy mắt, sóng mắt long lanh như dòng nước mùa xuân:

"Nếu quả thật chú em nhằm vào chị sao còn chưa tới ôm ấp chị đi!"

"Chú em" đáp:

"Tôi sợ!"

Người đàn bà như loài mèo kia hỏi:

"Chú em sợ gì?"

"Chú em" cười bảo:

"Sợ chị sau này lại vứt bỏ tôi như hủ mũi thôi!"

ả mèo kia bảo:

"Chị vốn chỉ vứt bỏ những loại đàn ông như nước mũi thôi, chú em liệu có giống nước mũi không nhỉ?"

"Chú em" đáp:

"Không giống đâu!"

Chỉ thấy nhoáng một cái, "Chú em" đã ngồi sát sạt bên cạnh ả mèo, rồi đã thấy "Chú em" ôm lấy ả mà ôm rất chặt.

Gã vốn thân thế cô đơn khốn khổ, lưu lạc giang hồ nên trong lòng lúc nào cũng đầy buồn thương, uất hận, bất bình nên động làm gì thì khó có thể lấy đạo lý bình thường ra mà đánh giá.

Bàn tay của "Chú em" cũng rất lão luyện.

ả đàn bà mèo bỗng sa sầm mặt xuống, lạnh nhạt bảo:

"Người to gan thực!"

"Chú em" đáp ngay:

"Xưa nay gan ta đâu có nhỏ!"

ả mèo lại bảo:

"Người biết ta là ai không đã?"

"Chú em" đáp ngay:

"Là đàn bà, là đàn bà rất đẹp!"

ả mèo cái lại bảo:

"Đàn bà đẹp là phải có đàn ông, người có biết ta là đàn bà của ai không đã?"

"Chú em" đáp:

"Bất kể chị là của ai, giờ là của ta đã!"

ả mèo cái bảo:

"Nhưng ngay đến tên người ta còn chưa biết nữa là!"

"Chú em" bảo:

"Ta không có tên... ta là đồ lộn giống không cha không mẹ!"

Nhắc đến chuyện này thì lòng gã lại thấy dâng ngược lên một nỗi buồn thương uất hận, và thấy cả cõi đời này chẳng có một ai tử tế với gã nên hà tất gã phải tử tế với ai?

ả mèo nhìn vẻ mặt gã như vậy thì đỏ bừng mặt lên dường như xấu hổ lại như sợ hãi, run giọng bảo:

"Người đang nghĩ gì trong bụng vậy? Định cưỡng gian ta phải không?"

"Chú em" bảo:

"Ừ!"

Cổ gã vươn dài ra cố tìm miệng ả mèo.

Đột nhiên cửa sổ xe kêu "cách" một tiếng rồi dường như có gió thổi vào, khi gã ngẩng được đầu lên thì ở ghế ngồi trước mặt đã có một người ngồi lù lù ở đó, mặt tái nhợt, đây vẻ bi thương không thể diễn tả được thành lời.

"Chú em" thở dài sườn sượt bảo:

"Ông đến rồi đấy à?"

Thùng xe rất rộng, có thể ngồi được ít nhất là sáu người, giờ chỉ có ba người ngồi mà lại có cảm tưởng rất chật chội.

"Chú em" bảo:

"Tôi biết ông từ nhỏ đã là bậc công tử phong lưu, đàn bà của ông nhiều đến đếm không xuể."

Tạ Hiểu Phong cũng không bảo không.

Bỗng "Chú em" nhảy dựng lên, to tiếng bảo:

"Đã thế tại sao ông không để cho tôi cũng có đàn bà, chẳng lẽ ông bắt tôi suốt đời làm sư à?"

Nét mặt Tạ Hiểu Phong có vẻ rất kỳ quái, rất lâu sau mới cố nặn ra nụ cười mà bảo: "Người hà tất phải làm sư, có điều người đàn bà này thì không được!"

"Chú em" hỏi:

"Tại sao?"

Người đàn bà như con mèo kia đã thở dài bảo:

"Vì ta là của ông ấy!"

Mặt "Chú em" bỗng trắng bệch ra.

Người đàn bà mèo đã ngồi dậy dịu dàng vuốt ve mặt Tạ Hiểu Phong, giọng mềm ra bảo:

"Mấy năm không gặp, chàng gầy đi đấy. Phải chăng là vì quá nhiều đàn bà? Hay là vì chàng nhớ thiếp quá mà gầy đi vậy?"

Tạ Hiểu Phong không động cũng không nói gì.

"Chú em" nắm chặt hai tay quyền nhìn họ, gã không động đậy, cũng không nói gì. ả đàn bà mèo bảo:

"Sao chàng không cho thiếp biết chú em này là ai, có quan hệ gì với chàng?"

"Chú em" bỗng cười, cười vang.

Người đàn bà dáng mèo hỏi:

"Người cười cái gì?"

"Chú em" bảo:

"Ta cười chị, ta đã biết chị là ai từ lâu rồi hà tất phải cần người khác nói gì với ta!" ả đàn bà mèo bảo:

"Thật người biết ta là ai ư?"

"Chú em" đáp ngay:

"Là con điếm!"

Gã cười điên dại, đồng thời tung cửa xe nhảy ra ngoài.

Gã cười như điên, bỏ chạy như điên!

Liệu rồi Tạ Hiểu Phong có theo "Chú em" nữa không? Liệu rồi người ở dọc đường sẽ có ngăn chặn gã như chặn một thằng điên không?

Gã cóc cần!